

Arrest

nr. 197 558 van 8 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 29 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekster haar eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door haar aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 183 325 van 2 maart 2017.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag heeft uiteengezet met name bedreigingen door de schuldeisers van haar overleden man. Zij verklaarde nog steeds niet naar Armenië terug te kunnen keren omwille van de problemen met de schuldeisers van haar man. Op 20 februari 2017 zou haar appartement in Ararat immers in vlammen opgegaan zijn. Zij vermoedt dat de brand werd aangestoken en dat een van de schuldeisers van haar man hiervoor verantwoordelijk is.

Ter ondersteuning van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster de volgende documenten neer: een medisch attest uit België, een attest van de brandweer van Ararat en een enveloppe.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekster haar vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 183 325 van 2 maart 2017 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen

herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde problemen te hebben (gekend).

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen, en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoekster aanhaalt dat het door haar voorgelegde nieuwe stuk (het attest van de brandweer van Ararat) voor zich spreekt en bewijst dat haar vrees om slachtoffer te zullen worden van vervolgingen bij een eventuele terugkeer naar Armenië wel degelijk ernstig dient te worden genomen, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende stelt hieromtrent: "Daarenboven kan op basis van de door u aangereikte elementen geenszins geconcludeerd worden dat er sprake zou zijn geweest van brandstichting, zoals u beweert (Verklaring MVA, nr. 15). U stelde slechts dat u op 20/2/2017 door uw dochter opgebeld werd met de mededeling dat uw appartement de dag voordien vernield was door een brand. Uw dochter was hiervan op de hoogte gebracht door uw burens. U verklaarde wel sterke vermoedens te hebben dat de brand aangestoken werd door de mensen die u in het verleden al bedreigd hadden en voor wie u vervolgens uit Armenië bent gevlucht (Verklaring MVA, nr. 15). U reikte echter geen enkel element aan dat deze vermoedens onderbouwt. Daarenboven blijkt nergens uit het door u neergelegde attest van de brandweer van Ararat dat de brand in uw appartement het gevolg zou zijn geweest van brandstichting. Bijgevolg volstaat de door u ingeroepen brand niet om als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd." Verzoekster weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 oktober 2017, voert verzoekende partij aan dat er niet voldoende rekening is gehouden met het attest van de brandweer en dat dit attest een nieuw licht werpt op haar vrees voor de schuldeisers van haar echtgenoot. Verzoekende partij verwijt het CGVS geen grondig onderzoek te hebben gepleegd naar haar vrees voor de represailles van de schuldeisers en het feit dat zij geen bescherming kan bekomen van haar autoriteiten.

Waar verzoekende partij stelt dat er niet voldoende rekening is gehouden met het attest van de brandweer en dat dit attest een nieuw licht werpt op haar vrees voor de schuldeisers van haar echtgenoot, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Waar verzoekster aanhaalt dat het door haar voorgelegde nieuwe stuk (het attest van de brandweer van Ararat) voor zich spreekt en bewijst dat haar vrees om slachtoffer te zullen worden van vervolgingen bij een eventuele terugkeer naar Armenië wel degelijk ernstig dient te worden genomen, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende stelt hieromtrent: “Daarenboven kan op basis van de door u aangereikte elementen geenszins geconcludeerd worden dat er sprake zou zijn geweest van brandstichting, zoals u beweert (Verklaring MVA, nr. 15). U stelde slechts dat u op 20/2/2017 door uw dochter opgebeld werd met de mededeling dat uw appartement de dag voordien vernield was door een brand. Uw dochter was hiervan op de hoogte gebracht door uw burens. U verklaarde wel sterke vermoedens te hebben dat de brand aangestoken werd door de mensen die u in het verleden al bedreigd hadden en voor wie u vervolgens uit Armenië bent gevlucht (Verklaring MVA, nr. 15). U reikte echter geen enkel element aan dat deze vermoedens onderbouwt. Daarenboven blijkt nergens uit het door u neergelegde attest van de brandweer van Ararat dat de brand in uw appartement het gevolg zou zijn geweest van brandstichting. Bijgevolg volstaat de door u ingeroepen brand niet om als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd.” Verzoekster weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.”* Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en de vaststellingen uit de bestreden beslissing, kan verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat het CGVS geen grondig onderzoek heeft gepleegd naar haar vrees voor de represailles van de schuldeisers.

Waar verzoekende partij verder aanhaalt dat zij geen bescherming kan bekomen van haar autoriteiten, merkt de Raad op dat gezien aan haar voorgehouden asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, de Raad oordeelt dat een zich kunnen beroepen op de bescherming van de eigen autoriteiten voor de beweerde problemen dan ook niet aan de orde is.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS